

Arrest

nr. 176 114 van 11 oktober 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 27 april 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 maart 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 augustus 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat K. HENDRICKX en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Irakees staatsburger, geboren op 20 december 1991. U bent afkomstig uit al-Hillah, waar u samen met uw beide ouders, uw twee broers en uw vrouw in de Al Jazaer wijk woonde. U bent een sjiitische moslim van Arabische origine. In 2011 verhuisde u omwille van uw studies en uw werk naar Bagdad, waar u samen met uw zus en haar familie in de Bab al-Sharqi wijk woonde. Uw vrouw en dochter bleven bij uw ouders in al-Hillah wonen.

U werkte sinds 2007 als fotograaf voor de radio- en televisiezender Aswat News. Eind 2014 begon u voor Nizar al Fayad, raadsman van de eerste minister Nour al-Maliki, te werken als persoonlijke fotograaf.

U moest hem fotograferen terwijl hij interviews aflegde, mensen ontmoette en vergaderingen bijwoonde. U mocht hem vergezellen op streng beveiligde plaatsen zoals de Groene Zone en het ministerie van Binnenlandse Zaken. Op 10 april 2015 ontving u een dreigtelefoon van een onbekende groepering die van u eiste dat u zou stoppen met werken voor Nizar al Fayad. Zij belde u een tweede keer een tijd later. U nam deze telefoontjes echter niet serieus en gaf hier geen gevolg aan. Op 25 april 2015 werd u door onbekende mensen meegenomen en drie dagen vastgehouden en bedreigd. Op 28 april 2015 lieten zij u vrij op voorwaarde dat u zou stoppen met uw werk en tegen niemand iets zou zeggen over wat er gebeurd was.

De volgende dag op 29 april 2015 ging u naar uw overste, Nizar al Fayad, en vertelde hem wat er gebeurd was. U gaf uw ontslag en waarschuwde Nizar om niemand in uw plaats aan te nemen aangezien deze groepering iemand van hen in uw positie wou laten werken. Deze persoon zou op die manier informatie kunnen doorspelen aan hen. Dezelfde namiddag kreeg u een telefoon van deze groepering die op de hoogte was van wat u tegen Nizar gezegd had. Aangezien hun plan in duigen was gevallen en Nizar niemand meer als persoonlijke fotograaf zou aannemen, bedreigden ze u met de dood.

De volgende dag op 30 april ging u naar uw ouders in al-Hillah. U verbleef de maanden hierna in al-Hillah, in Najaf en in Karbala. Op 10 augustus 2015 verliet u Irak. Via Turkije, Griekenland en de Balkanroute bereikte u België. U kwam België binnen op 31 augustus 2015 en vroeg asiel aan op 2 september 2015.

Na uw vertrek uit Irak, zouden mensen van deze groepering uw ouders hebben gecontacteerd en hebben geprobeerd uw dochter te ontvoeren. Omwille hiervan verhuisde uw vrouw naar haar ouders in Karbala zijn verhuisd en wilde ze van u scheiden.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw nationaliteitsbewijs, uw rantsoenkaart, uw identiteitskaart, uw woonstkaart, uw diploma van het secundair onderwijs, uw huwelijksakte, de geboorteakte van uw dochter, een attest van uw werk en een oproep van de rechtbank in verband met de scheiding van uw vrouw.

B. Motivering

Na een grondige analyse van uw asielaanvraag heeft het Commissariaat-Generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) besloten dat u niet in aanmerking komt voor het bekomen van de vluchtelingenstatus, noch voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. U maakt niet aannemelijk dat u in Irak een gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie dient te koesteren of er een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U vreest vervolgd te worden door een groepering die actief zou zijn in de Groene Zone, omwille van uw werk als persoonlijke fotograaf van Nizar al Fayad.

Vooraleerst dient er opgemerkt te worden dat u er niet in bent geslaagd uw werk bij Aswat en bij Nizar al Fayad aannemelijk te maken. U kon het CGVS niet overtuigen dat u in Irak daadwerkelijk een professioneel fotograaf bent geweest.

Om te beginnen bleven de verklaringen die u aflegde wanneer gepeild werd naar uw fotografische kennis steeds zeer vaag en oppervlakkig. Zo antwoordde u wanneer u gevraagd werd of u met een analoge of digitale camera foto's nam dat u dacht dat het om een digitale camera ging, een gewone Sony met zoom en flash (CGVS p. 9). Wanneer u gevraagd werd om het materiaal en het fototoestel waarmee u werkte te beschrijven kwam u niet verder dan dat u met Sony en Canon werkte en dat u enkel de gewone foto optie gebruikte (CGVS p. 8) Uw beschrijvingen van waar u op moest letten als u een scherpe foto wou nemen beperkten zich tot de verklaring dat u erop moest letten geen foto's in tegenlicht te trekken, waarna u begon te spreken over de compositie van een foto (CGVS p. 9). Wanneer u daarna gevraagd werd wat een diafragma dan was, was u zelfs niet zeker van het antwoord op deze vraag (CGVS p. 13). Aangezien u beweert fotograaf te zijn en op dagelijkse en professionele basis met fotografie bezig bent, kan echter wel van u verwacht worden dat u weet waarmee u bezig bent en met wat voor materialen u werkt. Er kan eveneens van u verwacht worden dat u gedetailleerder en doorleefder over deze materie zou kunnen spreken in plaats van steeds te vervallen in vage en oppervlakkige beschrijvingen en clichés. U maakte evenmin aannemelijk dat u voor de zender Aswat News heeft gewerkt. U kon vb. geen namen noemen van programma's die werden uitgezonden door Aswat News (CGVS p. 9) en u wist niet of Aswat News een eigen website had of niet (CGVS p. 10). U wist daarentegen wel dat Aswat werd opgericht in 2005 maar kon niet door wie of waarom (CGVS p. 19). Nochtans begon u in 2007 bij Aswat te werken toen de zender nog niet lang bestond en zou u volgens het document dat u voorlegde wel deel uitmaken van 'het kader' (CGVS p. 13). Aangezien u al zeven jaar bij Aswat werkte kan van u verwacht worden meer informatie over de zender te kunnen verschaffen.

Verder kon u het werk dat u persoonlijk deed niet concreet maken en kwam u niet verder dan algemene beschrijvingen wanneer u gevraagd werd om een voorbeeld te geven van interviews die u had bijgewoond en gefilmd had (CGVS p. 7, 8).

Daarenboven legde u inconsistente verklaringen af omtrent uw indiensttreding. Zo verklaarde u dat u uw job bij Aswat kreeg nadat u er gesolliciteerd had. U moest verschillende testen afleggen en legde een portfolio en uw diploma voor. U studeerde echter af van het middelbaar onderwijs in 2011-2012 terwijl u beweerde al sinds 2007 voor Aswat te werken. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd verklaarde u dat u bij Aswat was aangenomen via 'bemiddeling' en dat u uw diploma pas later hebt afgegeven nadat u het behaald had (CGVS p. 6-7). Het feit dat u uw initiële verklaringen in verband met uw indiensttreding veranderd doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw profiel als fotograaf.

Daarbij komt dat u tijdens uw interview op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkel document voorlegde ter staving van uw asielaanvraag. Tijdens uw gehoor op het CGVS legde u slechts één document voor dat uw tewerkstelling bij Aswat moest staven. Nochtans verklaarde u tijdens het interview dat u voor uw sollicitatie bij de televisiezender Aswat een memory stick met een portfolio voorlegde en na uw indiensttreding een badge kreeg. Er dient opgemerkt te worden dat geen van de documenten waar u over sprak werd voorgelegd, net zo min als enig bewijs dat uw werk bij Nizar al Fayad en uw werk in de Groene Zone kon aantonen. Tijdens het gehoor op het CGVS toonde u enkele foto's op uw GSM waarop Nizar al Fayad te zien zou zijn geweest. U kon echter niet aannemelijk maken dat deze foto's door u werden genomen. Wanneer u gevraagd werd wanneer deze foto's genomen werden en tijdens welke gelegenheid, antwoordde u dat deze genomen waren toen u bij Nizar werkte (CGVS p. 8). Toen u later nogmaals gevraagd werd wanneer deze foto's genomen waren antwoordde u dat deze "ongeveer in april 2015" genomen werden, maar kon u niet meer details verschaffen dat dat het om een ontmoeting tussen hooggeplaatste personen zou gaan en gaf u geen concrete informatie over wat er op de foto te zien zou zijn (CGVS p. 14). Indien u daadwerkelijk fotograaf van beroep zou zijn geweest, kan van u verwacht worden dat u meer documenten zou voorleggen die uw verklaringen zouden staven, des te meer gezien u makkelijk de kans had via de kennis van uw vader documenten van Irak naar België te laten overbrengen (CGVS p. 10).

Bovenstaande vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw profiel als persoonlijke fotograaf van een vooraanstaande politieke figuur.

Daarbij komt dat de verklaringen die u aflegde omtrent de bedreigingen die u ontvangen zou hebben evenmin geloofwaardig of overtuigend zijn.

Zo lijkt het onwaarschijnlijk dat u bedreigd zou worden omwille van uw werk als privé fotograaf van Nizar al Fayad. U zegt dat u bedreigd werd door een groepering die actief is in de Groene Zone (CGVS p. 11). U zou de identiteit van uw vervolgers niet kennen, maar u zou weten dat zij actief zijn in de Groene Zone aangezien zij op de hoogte waren van het laatste gesprek tussen Nizar al Fayad en uzelf (CGVS p. 12, vragenlijst CGVS nr. 3.5). Het is echter weinig waarschijnlijk dat een groepering die zelf actief is en leden heeft die binnen de Groene Zone werken u zou bedreigen omwille van uw functie als fotograaf. U beweerde dat u gevisieerd werd omdat u toegang had tot verschillende plaatsen en tot vergaderingen. Uit uw verklaringen blijkt echter dat u tijdens deze vergadering enkel een paar foto's mocht nemen, hierna moest u buiten op de gang bij het beveiligingspersoneel wachten (CGVS p. 14). Bovendien blijkt deze groepering zelf over een uitgebreid informatienetwerk te beschikken. Zij waren immers op de hoogte van uw ontmoeting met Nizar al Fayad en wisten zelfs wat jullie tijdens dit gesprek tegen elkaar zeiden (CGVS p. 12, 16). Deze groepering zou eveneens aan informatie geraakt zouden zijn in verband met de woonplaats van uw schoonouders in Karbala (CGVS p. 19). Het lijkt dan ook weinig waarschijnlijk dat zij dermate geïnteresseerd zouden zijn in uw positie als fotograaf, dat zij u meerdere malen telefonisch bedreigden, uw drie dagen lang vasthielden en zelfs na uw vertrek uit Irak uw dochter probeerden te ontvoeren met als doel u terug te lokken naar Irak (CGVS p. 11, 12, 19). Verder lijkt het ook weinig aannemelijk dat deze groepering u op de hoogte zou stellen van haar plannen, nl. dat ze u wilden vervangen door iemand anders zodat deze persoon informatie aan hen door zou kunnen brieven (CGVS p. 17, CGVS vragenlijst nr. 3.5). Er bestond dan immers altijd het risico dat u aan Nizar al Fayad zou vertellen wat zij van plan waren.

Verder zijn er nog verschillende tegenstrijdigheden en inconsistenties tussen de verklaringen die u aflegde tijdens het interview op DVZ en het interview op het CGVS, die de geloofwaardigheid van uw relaas verder ondermijnen.

Tijdens uw eerste interview verklaarde u dat u op 30 april 2015 een dreigtelefoon kreeg omdat u uw belofte niet was nagekomen en na de ontvoering opnieuw was gaan werken. U verklaarde immers "onmiddellijk na mijn vrijlating hervatte ik mijn werk bij de adviseur" en "Hij vertelde dat ze wisten dat ik mijn werk had hervat". U stopte diezelfde dag met werken en verhuisde naar uw familie in al-Hillah (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Tijdens het interview op het CGVS beweerde u echter dat u op 29 april 2015, de dag na uw vrijlating, ontslag bent gaan geven en tegen Nizar al Fayad heeft gezegd dat u wou stoppen met werken omwille van deze bedreiging.

Dezelfde dag werd u getelefoneerd en bedreigd omdat uw vervolgers wisten dat u tegen Nizar al Fayad had gezegd dat het hun plan was u door iemand anders te vervangen. De dag hierna ging u naar uw familie in al Hillah (GVS p. 11, 12, 16). Er dient opgemerkt te worden dat het verloop van de feiten en de oorzaak voor het ontvangen van de dreigtelefoon die de reden vormde voor uw vertrek uit Bagdad anders door u werden geschetst op het eerste interview dan op het tweede interview. Volgens de eerste versie van uw verhaal werd u op 30 april bedreigd omdat u het werk bij Nizar al Fayad hervat had. Dit was niet volgens de afspraak die u met uw vervolgers had. U stopte dezelfde dag met werken en vluchtte vervolgens naar uw ouders in al Hillah. Volgens de verklaringen die u aflegde tijdens het interview op het CGVS was u reeds gestopt met werken op het moment dat gebeld werd. U werd bedreigd omdat u het plan van uw vervolgers aan uw werknemer had toegelicht. Gezien dit om een kernelement uit uw asielrelaas gaat, nl. de bedreiging door een onbekende groepering omwille van uw werk, kan van u verwacht worden dat u hier consistente verklaringen over zou kunnen afleggen. Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw ontslag, het moment waarop u het dreigtelefoontje ontving dat de reden vormde voor uw vertrek uit Bagdad en de reden waarom u in dit telefoontje met de dood bedreigd werd, doet op zwaarwichtige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder verklaarde u tijdens uw eerste interview dat u begin april 2015 dreig telefoons van onbekenden kreeg. U verklaarde dat u vijf dreig telefoons kreeg in totaal (vragenlijst CGVS nr. 3.5). Tijdens uw interview op het CGVS beweerde u echter dat u in totaal twaalf keer door onbekenden zou zijn gebeld, nl. twee keer voor uw ontvoering en tien keer na uw ontvoering (CGVS p. 17, 20). Deze verklaringen stemmen niet met elkaar overeen. Gezien u tijdens het eerste interview zo'n gedetailleerde en exacte informatie kon geven over hoeveel keer en wanneer u bedreigd werd, is het vreemd dat u tijdens uw interview op het CGVS sprak over een heel verschillend aantal telefoontjes. U zou nl. 12 keer telefonisch gecontacteerd zijn geweest, wat neerkomt op meer dan het dubbel aantal telefoontjes dan dat u op het eerste interview vermeldde. Gezien de rest van uw verklaringen zo gedetailleerd en consistent zijn, u vermeldt nl. zowel op uw eerste interview als op uw tweede interview verschillende data, vb. de dag waarop u ontvoerd werd, de dag waarop u vrijgelaten werd, de dag waarop u naar al-Hillah bent gegaan, de dag waarop u Irak heeft verlaten,... kan van u verwacht worden dat u hieromtrent eveneens meer consistente verklaringen af zou leggen. Deze vaststelling ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw relaas.

Daarenboven verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u ontvoerd werd door drie tot vier personen (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS vertelde u echter dat u niet wist door hoeveel personen u werd meegenomen, maar dat u er slechts twee had gezien op de plaats waar u werd vastgehouden (CGVS p. 16). Later verklaarde u dat u slechts twee personen had gezien op de plaats vanwaar u ontvoerd werd en dat u niet met zekerheid wist of er nog andere personen aanwezig waren (CGVS p. 20). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd zei u dat u op het eerste interview had vermeld dat het om ongeveer 3-4 personen ging (CGVS p. 20). Deze uitleg volstaat niet. Uw ontvoering gaat niet om een detail in uw verhaal maar om een cruciaal feit in uw asielrelaas. Gelet op het feit dat u wel consistente verklaringen aflegde omtrent de data waarop verschillende feiten zoals hierboven reeds werd geargumenteed, en gelet op het feit dat u zich verschillende andere details wel kan herinneren, zoals vb. het feit dat de wagen van uw ontvoerders van het merk BMW was (CGVS p. 15), kan van u verwacht worden dat u hier meer consistente verklaringen over zou afleggen. Het feit dat u hier tegenstrijdige verklaringen over aflegt doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Verder legde u tijdens het interview op het CGVS inconsistente verklaringen af omtrent de poging tot ontvoering van uw dochter. U verklaarde dat deze poging tot ontvoering ongeveer 15 dagen na uw vertrek uit Irak had plaatsgevonden (CGVS p. 19). Dit komt erop neer dat deze poging tot ontvoering zou hebben plaatsgevonden rond 25 augustus. U haalde aan dat de ontvoering van uw dochter de reden was dat uw vrouw van u wilde scheiden (CGVS p. 12). De uitnodiging die u ontving van de rechtbank om de scheiding uit te spreken is echter opgemaakt op 16 augustus 2015. Dit wilt zeggen, volgens uw verklaringen, dat de ontvoering van uw dochter moet hebben plaats gevonden voordat deze oproep werd opgesteld en met andere woorden, slechts enkele dagen na uw vertrek in plaats van de door u beweerde twee weken. Verder haalde u aan dat de ontvoering van uw dochter de reden was waarom uw vrouw naar haar ouders in Karbala verhuisde (CGVS p. 12). U vertelde dat de ontvoeringspoging 15 dagen na uw vertrek uit Irak had plaatsgevonden (CGVS p. 19) en dat uw vrouw en dochter naar uw schoonouders in Karbala zouden zijn verhuisd op datum van 24 of 25 augustus (CGVS p. 4). Later vertelde u echter dat uw vrouw en dochter reeds in Karbala waren wanneer de poging tot ontvoering plaatsvond (CGVS p. 19). Dit zou willen zeggen dat de ontvoeringspoging niet de rechtstreekse aanleiding was voor het vertrek van uw vrouw en uw dochtertje naar haar ouders. Aangezien u nog regelmatig contact heeft met uw ouders, kan wel van u verwacht worden dat u op de hoogte zou zijn van de reden waarom uw vrouw naar haar ouders verhuisde en hierover consistente verklaringen zou afleggen.

Daarbij komt dat u nagelaten heeft dit te vertellen tijdens uw interview op DVZ, terwijl u wel al op de hoogte was van dit feit tijdens uw reis van Irak naar België (CGVS p. 12). Deze vaststellingen doen verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

De door u voorgelegde documenten werpen geen ander licht op voorgaande appreciatie. Uw nationaliteitsbewijs, identiteitskaart, rantsoenkaart en woonstkaart bevestigen uw herkomst uit de provincie Babil in Irak. Deze wordt in deze beslissing echter niet in twijfel getrokken. Het diploma van uw middelbaar onderwijs, uw huwelijksakte en de geboorteakte van uw dochter bevestigen uw persoonlijke en familiale situatie, die in deze beslissing evenmin in twijfel wordt getrokken. De oproep van de rechtbank toont slechts aan dat u op 25 augustus 2015 in de rechtbank werd verwacht in verband met de scheiding van uw vrouw, maar kan geen licht werpen op de omstandigheden waarin deze scheiding aan de orde kwam.

Verder legde u nog een attest voor, uitgereikt door uw werk, om aan te tonen dat u werkelijk voor de TVZender Aswat heeft gewerkt. Dit document heeft echter onvoldoende bewijskracht om aan te tonen dat u effectief werknemer bent geweest bij Aswat. Documenten kunnen immers enkel een ondersteunende bewijswaarde hebben indien ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, wat in deze niet het geval is. Daarenboven was dit het enige document dat u voorlegde om uw verklaringen in verband met uw werk te staven.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt, en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier, dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten, wat de bewijswaarde van de stukken verder relativeert.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen laat niet toe te concluderen dat u in Irak actueel daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie dient te koesteren.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Gezien u verklaarde sinds 2011 in Bagdad te wonen, daar bij familie verbleef en er zelfs twee verschillende jobs uitoefende, wordt voor de evaluatie van uw asielaanvraag de veiligheidssituatie in de provincie Bagdad beoordeeld.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Irak werd "UNHCR Position on Returns to Iraq" van oktober 2014 in rekening genomen. Zowel uit dit advies, als de COI Focus "Irak: De actuele veiligheidssituatie in Bagdad" van 6 oktober 2015 (waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier) blijkt dat de veiligheidssituatie in Irak sinds het voorjaar van 2013 verslechterd is, en dat de situatie, ingevolge het grondoffensief dat IS/ISIL/ISIS in Irak voert, sinds juni 2014 verder geëscaleerd is. UNHCR besluit dat de meeste personen die Irak ontvluchten waarschijnlijk in aanmerking komen voor de vluchtelingstatus of de status van subsidiair beschermde. Nergens in voornoemd document wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Irakees een complementaire vorm van bescherming te bieden. Bovendien bevestigt UNHCR's "Position on Returns to Iraq" dat het geweldsniveau en de impact van het geweld nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren het conflict in Irak. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Irak, dient in casu de veiligheidssituatie in de Bagdad te worden beoordeeld.

Het CGVS erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is, doch benadrukt dat er diverse objectieve elementen in ogenschouw genomen moeten worden om het reële risico voorzien in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet te evalueren, waaronder het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweld dat in de provincie Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds. Het gros van de terroristische aanslagen zijn toe te schrijven aan de Islamitische Staat. Hoewel de groepering zowel de Irakese veiligheidsdiensten (politie en leger), als burgers tot doelwit heeft, is het duidelijk dat de terreurcampagne van IS/ ISIL/ISIS hoofdzakelijk op burgers gericht is.

Hierbij viseert IS/ISIL/ISIS voornamelijk, maar niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad, dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. In vergelijking met het hoogtepunt van de "Breaking the Walls"-campagne van Al-Qaeda in Irak in 2013 liggen de aantallen van aanslagen en slachtoffers in 2015 echter beduidend lager. In 2012-2013 vonden goed coördineerde golven van aanslagen over het hele land plaats, vaak gekoppeld met uitgebreide militaire operaties, ook in Bagdad. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS/ISIL/ISIS in Bagdad is evenwel veranderd. Er vinden geen gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen van guerrillastrijders meer plaats, maar frequente, vaak minder zware aanslagen. Uit dezelfde informatie blijkt ook dat Bagdad niet belegerd wordt door IS/ISIL/ISIS, noch zijn er aanwijzingen dat IS/ISIL/ISIS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. Evenmin is er sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS/ISIL/ISIS en het Iraakse leger. Het offensief dat IS/ISIL/ISIS sinds juni 2014 in Irak voert, heeft in Bagdad wel tot de mobilisatie van sjiitische milities geleid. De aanwezigheid van deze milities heeft er voor gezorgd dat IS/ISIL/ISIS minder zware aanslagen pleegt. Anderzijds blijkt dat de sjiitische milities op hun beurt, samen met criminele bendes en militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden. Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen hier het slachtoffer van te worden.

Uit de dezelfde informatie blijkt voorts dat het geweld in de provincie Bagdad maandelijks honderden doden en gewonden opeist. Het CGVS benadrukt evenwel dat cijfergegevens over het aantal slachtoffers niet op zichzelf beoordeeld kunnen worden, maar moeten gezien worden in relatie met meerdere objectieve elementen, zoals daar zijn de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om hun land of, in voorkomend geval, hun regio van herkomst te verlaten.

Dienaangaande dient opgemerkt te worden dat het openbare leven in Bagdad, ondanks de hierboven beschreven veiligheidsrisico's, niet is stilgevalen. De provincie Bagdad, met een oppervlakte van 4555 km², telt iets meer dan 7 miljoen inwoners, waarvan 87% in Bagdad stad woont. Bagdad is nog steeds een functionerende grootstad. De scholen zijn open en er is gezondheidszorg. Verplaatsingen in de stad worden weliswaar bemoeilijkt door de talrijke checkpoints, maar anderzijds werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgaansverbod opgeheven, bleven tijdens de ramadan voor het eerst weer 's nachts restaurants open, blijven de verkeerswegen open, is de internationale luchthaven operationeel, en is de bevoorrading met levensnoodzakelijke goederen verzekerd. De Iraakse autoriteiten hebben nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad, en diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN blijven aanwezig in de hoofdstad. De impact van geweld is verder niet van dien aard dat het inwoners dwingt om massaal Bagdad te verlaten. Bagdad neemt daarentegen zelf grote vluchtelingenstromen uit gebieden van het land die al geruime tijd door oorlogsgeweld worden geteisterd. Bovendien is er ook vanuit België sprake van een relatief hoog aantal asielzoekers die bij Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) de repatriëring naar Bagdad aanvragen, wat als een aanwijzing kan beschouwd worden dat de situatie in Bagdad er niet van die aard is dat er voor elke persoon afkomstig uit de provincie Bagdad een reëel risico bestaat slachtoffer te zijn van willekeurig geweld.

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Bagdad nog steeds problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van uw leven of uw persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de schending van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Waar zijn beroepsactiviteiten in twijfel worden getrokken, betoogt verzoeker:

“De tegenpartij leidt uit de zogenaamde vage verklaringen van verzoeker af dat zijn asielrelaas ongeloofwaardig is. Zij ziet hierbij echter over het hoofd dat verzoeker wel antwoordt op haar vragen, doch dat hij niet in staat is op elke vraag in detail te treden. Dit berooft niet vanzelfsprekend zijn asielaanvraag van elke grond.

Om aan te tonen dat verzoeker werkelijk voor de TV-zender Aswat werkte, legde hij een attest voor dat uitgereikt werd door zijn werk. Het CGVS beslist echter geen geloof te hechten aan het neergelegde stuk. Nochtans bewijst deze de tewerkstelling van verzoeker bij Aswat en weegt zij op tegen de twijfels die het CGVS heeft aangaande zijn profiel als fotograaf.

Het bestaan van een geschreven stuk weegt inderdaad zwaarder door dat de zogenaamde gebrekkige antwoorden die verzoeker zou gegeven hebben over de vragen naar zijn fotografische kennis of omtrent zijn indiensttreding.

Het CGVS bestempelt de gezegden van verzoeker als ongeloofwaardig, doch, dit zijn slechts vermoedens van het CGVS die niet opwegen tegen de schriftelijke bewijzen die verzoeker aan zijn dossier toevoegde.

Het argument dat de tegenpartij verder in de beslissing aanhaalt, is dat er een hoge mate van corruptie bestaat in Irak met betrekking tot het verkrijgen van documenten.

Dat het loutere afwijzen van dit bewijsstuk met als enige reden het bestaan van een handel in valse documenten in Irak ontegensprekelijk een onvoldoende motivering is, gelet op het feit dat er geen enkele aanwijzing is dat het specifieke document dat verzoeker voorlegt, vals zou zijn.

Dat de tegenpartij evenwel geen enkel objectief gegeven kan aanbrengen om de waarachtigheid en de betrouwbaarheid van het door verzoeker bijgebrachte document te weerleggen.

Dat in de bestreden beslissing dan ook geheel ten onrechte werd getwijfeld aan het profiel van verzoeker als persoonlijke fotograaf van een vooraanstaande politieke figuur.”

Over de ontvangen bedreigingen, voert verzoeker aan:

“Vooreerst wenst verzoeker op te merken dat ‘weinig waarschijnlijk’ of ‘weinig aannemelijk’ duiden op een subjectieve interpretatie van het relaas van verzoeker. Het is niet omdat een bepaald gegeven voor een bepaald persoon “weinig aannemelijk” of met andere woorden weinig waarschijnlijk is, dat dit gegeven ook werkelijk niet mogelijk is. Het CGVS geeft zelf aan dat er met andere woorden nog “twijfel” kan bestaan over het asielrelaas van verzoeker.

Het feit dat de tegenpartij dit meent, kan wel zijn, maar dit is een subjectief gegeven en kan niet weerhouden worden ter bepaling van de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker.

Een motivering die bestaat uit subjectieve gegevens is strikt onvoldoende om de gewezen beslissing te dragen. De motivering dient objectief te zijn en mag niet louter steunen op vermoedens.

De ondervrager had de zogenaamde “niet aannemelijkheden” verder moeten onderzoeken, zodat de onzekerheden die ontstaan zijn aan de kant van de ondervrager konden uitgeklaard worden, en het asielrelaas met andere woorden begrepen werd.”

Waar hem tegenstrijdigheden verweten worden, doet verzoeker gelden:

“Ten einde alle onduidelijkheid weg te nemen wenst verzoeker volgende verklaringen te geven:

- Betreffende het verloop van de feiten en de oorzaak voor het ontvangen van de dreigtelefoon:

Dienaangaande wenst verzoeker nog te benadrukken dat mogelijks een probleem van miscommunicatie met de tolk aan de basis ligt van de verwarring die gerezen is naar aanleiding van een aantal verklaringen. Verzoeker verklaart opnieuw dat hij op 28 april 2015 werd vrijgelaten door de groepering op voorwaarde dat hij zou stoppen met zijn werk. Verzoeker gaf hier gevolg aan door op 29 april 2015 Nizar al Fayad op te zoeken en hem zijn ontslag aan te bieden. Verzoeker vertelde hierbij wat hem overkomen was. Daarom kreeg hij diezelfde dag opnieuw een dreigtelefoon van de groepering, nl. omdat hij het plan van zijn vervolgers aan Nizar al Fayad had toegelicht. Op 30 april vluchtte hij vervolgens naar zijn ouders in al-Hillah.

- Betreffende het aantal dreig telefoons:

Verzoeker wijt de zogenaamde tegenstrijdigheid aan het feit dat er langs zijn kant verwarring was ontstaan betreffende de periode waarin hij de dreig telefoons ontvangen had. Verzoeker verduidelijkt dat hij in totaal twaalf keer door onbekenden werd gebeld: twee keer vóór zijn ontvoering en tien keer na zijn ontvoering.

- Betreffende het aantal personen door wie verzoeker ontvoerd werd:

Verzoeker wijt de zogenaamde tegenstrijdigheid aan het feit dat hem tijdens het gehoor te DVZ gevraagd werd een schatting te geven van het aantal mannen terwijl tijdens het gehoor te CGVS hem erop gewezen werd een exact aantal mee te delen.

Dit verklaart waarom verzoeker aan het CGVS meedeelde dat het twee mannen waren aangezien hij effectief ook maar twee mannen gezien heeft terwijl hij aan DVZ meedeelde dat het om drie à vier mannen ging omdat er mogelijks meerdere mannen waren buiten de twee mannen die hij effectief gezien heeft.

- Betreffende de poging tot ontvoering van de dochter van verzoeker:

In eerste instantie stelt de tegenpartij dat de ontvoering van zijn dochters slechts enkele dagen na verzoekers' vertrek moet hebben plaatsgevonden in plaats van de door verzoeker beweerde twee weken. Het CGVS houdt bij haar beoordeling geen rekening met het feit dat de situatie van zijn vertrek een zeer stressvolle toestand betrof. Verwachten dat verzoeker in een dergelijke toestand exacte details kan bijhouden is te hoog gegrepen. Men kan immers niet verwachten dat hij van alles een nauwgezet dagboek bijhoudt. Het door het CGVS aangegeven kleine verschil kan aldus in casu niet weerhouden worden.

Verzoeker wordt verder verweten dat hij nagelaten heeft deze gebeurtenis te vertellen tijdens zijn interview op DVZ. Dienaangaande stelt verzoeker dat hij tijdens zijn gehoren op DVZ/CGVS volledig geantwoord heeft op de vragen die gesteld werden door de ondervragers. Het is volledig het recht van verzoeker tijdens zijn gehoor op het CGVS nadere verduidelijkingen te geven van zijn relaas.

Indien verzoeker bepaalde dingen door omstandigheden niet zou vermeld hebben, of niet had kunnen vermelden op het gehoor bij de DVZ, dan nog weegt de waarachtigheid van het geheel op tegen het feit dat verzoeker niet alles zou verteld hebben op de DVZ, omdat hij van oordeel was enkel goed te antwoorden op de gestelde vragen (FLEERACKERS, De laatste rechter, over oordeelsvorming, Juridisch Cahier, Jaargang 8, Gerechtelijk Jaar 1999-2000, Deel 2).

In tegenstelling tot hetgeen het CGVS besloten heeft, kunnen deze zogenaamde tegenstrijdigheden onmogelijk worden aanzien als dermate belangrijke tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, dewelke elke geloofwaardigheid aan zijn asielrelaas zouden ondermijnen.

Bovendien is het doel van vergelijkingen van verklaringen die in de verschillende fasen van de procedure afgelegd worden, niet het vaststellen van zogenaamde discrepanties maar wel het nader uitklaren van het vluchtrelaas.

De zogenaamde discrepanties hadden nader uitgeklaard dienen te worden."

Verzoeker wijst er voorts op dat uit het dossier blijkt dat hij over alle overige feiten betreffende zijn relaas zeer gedetailleerde en consistente verklaringen heeft afgelegd.

Verzoeker stelt voorts dat hij bij de lezing van de bestreden beslissing niet begrijpt waarom het CGVS niet van oordeel is dat de situatie in Bagdad beantwoordt aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet). Zijn rechten zijn in zijn land en regio van herkomst niet gevrijwaard. Dit blijkt duidelijk uit het dossier en uit de artikel en rapporten die verzoeker aanhaalt in het verzoekschrift.

Verzoeker verwijst naar en citeert uit bijdragen van Musings on Iraq inzake april, maart en januari 2016 en november 2015. Tevens verwijst hij naar en citeert hij uit informatie van UNAMI, de VN en het US Department of State.

Verzoeker verwijst verder naar de praktijk van ontvoeringen in Bagdad. Verzoekers identiteit, nationaliteit en behoren tot de sjiitische gemeenschap worden niet in vraag gesteld. Uit de aangehaalde informatie blijkt dat de situatie van de gehele burgerbevolking zorgwekkend is.

Verzoeker benadrukt dat de sjiieten in Bagdad het doelwit vormen van IS. Hij verwijst in dit kader naar de richtlijnen van UNHCR inzake Irak van mei 2012, naar de "UNHCR Position on Returns to Iraq" van 27 oktober 2014 en naar informatie van het US Department of State. Tevens verwijst hij naar verschillende persartikels en een bijdrage op de website www.refworld.org. De Iraakse overheid is blijkens algemene informatie niet in staat haar burgers te beschermen. Verzoeker is van oordeel dat hij tot een risicodoelgroep behoort. Het feit dat hij sjiiet is, kan volgens hem reeds voldoende zijn om hem te erkennen als vluchteling. Dat een aanval gericht is op sjiieten in het algemeen, betekent niet dat verzoeker geen nood heeft aan bescherming. Volgens verzoeker kan een vergelijkbare redenering worden gehanteerd als deze in Syrische dossiers. Verzoeker wijst nog op de richtlijnen van UNHCR.

Het CGVS dient zich ervan te vergewissen dat hij geen enkel risico op mensonterende behandeling zal ondergaan, ongeacht de geloofwaardigheid van zijn relaas.

Uit de aangehaalde artikels en rapporten blijkt dat actueel geen enkele bron kan uitluiten dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van oorsprong niet opnieuw slachtoffer zal worden van vervolging of dat er in hoofde van verzoeker geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet bestaat.

2.2.1. Verweerder legt op 17 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het administratief dossier. Het betreft de *COI Focus "IRAK, De veiligheidssituatie in Bagdad"* van 23 juni 2016 en een document getiteld *"IRAK – VRIJWILLIGE TERUGKEER"* van 24 juni 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 7).

2.2.2. Verweerder legt op 18 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een update neer van de landeninformatie in het dossier. Het betreft de *COI Focus "IRAK, Addendum. De veiligheidssituatie in Bagdad, ontwikkelingen van 1 juni tot 12 augustus 2016"* van 12 augustus 2016 (rechtsplegingsdossier, stuk 9).

2.2.3. Verweerder legt op 22 augustus 2016 door middel van een aanvullende nota een bijdrage neer van 16 augustus 2016 van *"Musings on Iraq"* (rechtsplegingsdossier, stuk 11).

2.3.1. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3.2. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4. De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.3.3. Verzoeker stelt zijn land en regio van herkomst te hebben verlaten naar aanleiding van de problemen die hij zou hebben gekregen in het kader van het uitoefenen van zijn beroepsactiviteiten als fotograaf.

Omtrent verzoekers beweerde beroepsactiviteiten, wordt in de bestreden beslissing echter met recht gemotiveerd:

"Vooraleerst dient er opgemerkt te worden dat u er niet in bent geslaagd uw werk bij Aswat en bij Nizar al Fayad aannemelijk te maken. U kon het CGVS niet overtuigen dat u in Irak daadwerkelijk een professioneel fotograaf bent geweest.

Om te beginnen bleven de verklaringen die u aflegde wanneer gepeild werd naar uw fotografische kennis steeds zeer vaag en oppervlakkig. Zo antwoordde u wanneer u gevraagd werd of u met een analoge of digitale camera foto's nam dat u dacht dat het om een digitale camera ging, een gewone Sony met zoom en flash (CGVS p. 9). Wanneer u gevraagd werd om het materiaal en het fototoestel waarmee u werkte te beschrijven kwam u niet verder dan dat u met Sony en Canon werkte en dat u enkel de gewone foto optie gebruikte (CGVS p. 8) Uw beschrijvingen van waar u op moest letten als u een scherpe foto wou nemen beperkten zich tot de verklaring dat u erop moest letten geen foto's in tegenlicht te trekken, waarna u begon te spreken over de compositie van een foto (CGVS p. 9). Wanneer u daarna gevraagd werd wat een diafragma dan was, was u zelfs niet zeker van het antwoord op deze vraag (CGVS p. 13). Aangezien u beweert fotograaf te zijn en op dagelijkse en professionele basis met fotografie bezig bent, kan echter wel van u verwacht worden dat u weet waarmee u bezig bent en met wat voor materialen u werkt. Er kan eveneens van u verwacht worden dat u gedetailleerder en doorleefder over deze materie zou kunnen spreken in plaats van steeds te vervallen in vage en oppervlakkige beschrijvingen en clichés. U maakte evenmin aannemelijk dat u voor de zender Aswat News heeft gewerkt.

U kon vb. geen namen noemen van programma's die werden uitgezonden door Aswat News (CGVS p. 9) en u wist niet of Aswat News een eigen website had of niet (CGVS p. 10). U wist daarentegen wel dat Aswat werd opgericht in 2005 maar kon niet door wie of waarom (CGVS p. 19). Nochtans begon u in 2007 bij Aswat te werken toen de zender nog niet lang bestond en zou u volgens het document dat u voorlegde wel deel uitmaken van 'het kader' (CGVS p. 13). Aangezien u al zeven jaar bij Aswat werkte kan van u verwacht worden meer informatie over de zender te kunnen verschaffen. Verder kon u het werk dat u persoonlijk deed niet concreet maken en kwam u niet verder dan algemene beschrijvingen wanneer u gevraagd werd om een voorbeeld te geven van interviews die u had bijgewoond en gefilmd had (CGVS p. 7, 8).

Daarenboven legde u inconsistente verklaringen af omtrent uw indiensttreding. Zo verklaarde u dat u uw job bij Aswat kreeg nadat u er gesolliciteerd had. U moest verschillende testen afleggen en legde een portfolio en uw diploma voor. U studeerde echter af van het middelbaar onderwijs in 2011-2012 terwijl u beweerde al sinds 2007 voor Aswat te werken. Wanneer u hiermee geconfronteerd werd verklaarde u dat u bij Aswat was aangenomen via 'bemiddeling' en dat u uw diploma pas later hebt afgegeven nadat u het behaald had (CGVS p. 6-7). Het feit dat u uw initiële verklaringen in verband met uw indiensttreding veranderd doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw profiel als fotograaf.

Daarbij komt dat u tijdens uw interview op Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen enkel document voorlegde ter staving van uw asielaanvraag. Tijdens uw gehoor op het CGVS legde u slechts één document voor dat uw tewerkstelling bij Aswat moest staven. Nochtans verklaarde u tijdens het interview dat u voor uw sollicitatie bij de televisiezender Aswat een memory stick met een portfolio voorlegde en na uw indiensttreding een badge kreeg. Er dient opgemerkt te worden dat geen van de documenten waar u over sprak werd voorgelegd, net zo min als enig bewijs dat uw werk bij Nizar al Fayad en uw werk in de Groene Zone kon aantonen. Tijdens het gehoor op het CGVS toonde u enkele foto's op uw GSM waarop Nizar al Fayad te zien zou zijn geweest. U kon echter niet aannemelijk maken dat deze foto's door u werden genomen. Wanneer u gevraagd werd wanneer deze foto's genomen werden en tijdens welke gelegenheid, antwoordde u dat deze genomen waren toen u bij Nizar werkte (CGVS p. 8). Toen u later nogmaals gevraagd werd wanneer deze foto's genomen waren antwoordde u dat deze "ongeveer in april 2015" genomen werden, maar kon u niet meer details verschaffen dat dat het om een ontmoeting tussen hooggeplaatste personen zou gaan en gaf u geen concrete informatie over wat er op de foto te zien zou zijn (CGVS p. 14). Indien u daadwerkelijk fotograaf van beroep zou zijn geweest, kan van u verwacht worden dat u meer documenten zou voorleggen die uw verklaringen zouden staven, des te meer gezien u makkelijk de kans had via de kennis van uw vader documenten van Irak naar België te laten overbrengen (CGVS p. 10).

Bovenstaande vaststellingen doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw profiel als persoonlijke fotograaf van een vooraanstaande politieke figuur."

Verzoeker voert ter weerlegging van de voormelde motieven geen concrete en dienstige argumenten aan. Wel tracht hij te laten uitschijnen dat zijn attest van tewerkstelling zwaarder zou doorwegen dan de voormelde vaststellingen. Verzoeker kan in dit betoog niet worden gevolgd. Dient immers te worden vastgesteld dat het kwestieuze attest door verzoeker slechts wordt bijgebracht in de vorm van een kopie (administratief dossier, map 'documenten'). Gelet op de manipuleerbaarheid van kopieën, ondermijnt dit de bewijswaarde van voormeld document. Verder blijkt uit de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') dat Irak kampt met een bijzonder hoge mate van corruptie, dat er in Irak op grote schaal gefraudeerd wordt met allerlei documenten en dat de corruptie er zodanig ingeburgerd is dat documenten er eenvoudigweg illegaal en tegen betaling verkregen kunnen worden. Ook deze vaststelling relativeert de bewijswaarde van het neergelegde attest. Daarenboven wordt dit document niet neergelegd in het kader en ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, hetgeen vereist is opdat aan zulk stuk enige bewijswaarde zou kunnen worden gehecht.

Aangezien gelet op het voormelde geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers vermeende beroepsactiviteiten als fotograaf, kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die hieruit zouden zijn voortgevloeid.

Dit geldt nog des te meer nu verzoekers verklaringen omtrent zijn concrete problemen gekenmerkt worden door verschillende tegenstrijdigheden.

Zo wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Tijdens uw eerste interview verklaarde u dat u op 30 april 2015 een dreigtelefoon kreeg omdat u uw belofte niet was nagekomen en na de ontvoering opnieuw was gaan werken. U verklaarde immers "onmiddellijk na mijn vrijlating hervatte ik mijn werk bij de adviseur" en "Hij vertelde dat ze wisten dat ik mijn werk had hervat". U stopte diezelfde dag met werken en verhuisde naar uw familie in al-Hillah (CGVS vragenlijst nr. 3.5).

Tijdens het interview op het CGVS beweerde u echter dat u op 29 april 2015, de dag na uw vrijlating, ontslag bent gaan geven en tegen Nizar al Fayad heeft gezegd dat u zou stoppen met werken omwille van deze bedreiging. Dezelfde dag werd u getelefoneerd en bedreigd omdat uw vervolgers wisten dat u tegen Nizar al Fayad had gezegd dat het hun plan was u door iemand anders te vervangen. De dag hierna ging u naar uw familie in al Hillah (GVS p. 11, 12, 16). Er dient opgemerkt te worden dat het verloop van de feiten en de oorzaak voor het ontvangen van de dreigtelefoon die de reden vormde voor uw vertrek uit Bagdad anders door u werden geschetst op het eerste interview dan op het tweede interview. Volgens de eerste versie van uw verhaal werd u op 30 april bedreigd omdat u het werk bij Nizar al Fayad hervat had. Dit was niet volgens de afspraak die u met uw vervolgers had. U stopte dezelfde dag met werken en vluchtte vervolgens naar uw ouders in al Hillah. Volgens de verklaringen die u aflegde tijdens het interview op het CGVS was u reeds gestopt met werken op het moment dat gebeld werd. U werd bedreigd omdat u het plan van uw vervolgers aan uw werknemer had toegelicht. Gezien dit om een kernelement uit uw asielrelaas gaat, nl. de bedreiging door een onbekende groepering omwille van uw werk, kan van u verwacht worden dat u hier consistente verklaringen over zou kunnen afleggen. Het feit dat u tegenstrijdige verklaringen aflegde over uw ontslag, het moment waarop u het dreigtelefoontje ontving dat de reden vormde voor uw vertrek uit Bagdad en de reden waarom u in dit telefoontje met de dood bedreigd werd, doet op zwaarwichtige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te ontkrachten. Hij kan in deze hoegenaamd niet volstaan met de louter algemene en hypothetische bewering dat *“mogelijks een probleem van miscommunicatie met de tolk aan de basis ligt van de verwarring die gerezen is naar aanleiding van een aantal verklaringen”*. Waar verzoeker vervolgens zijn verklaringen herneemt van bij het CGVS, blijkt bovendien dat deze miscommunicatie zich zou hebben voorgedaan bij het invullen van de vragenlijst. Dit kan niet worden aangenomen. Verzoeker verklaarde de tolk die hem hierbij bijstond namelijk goed te begrijpen en hij gaf aan geen bezwaar te hebben tegen deze tolk. Daarenboven gaf hij aan dat hij het steeds zou melden indien zich tijdens het afleggen van zijn verklaringen problemen zouden voordoen met de verstaanbaarheid van de tolk doch maakte hij van zulke problemen geen melding. Verzoeker ondertekende de vragenlijst bovendien uitdrukkelijk voor akkoord nadat deze aan hem werd voorgelezen in het Arabisch. Hij bevestigde hiermee dat alle in de vragenlijst opgenomen verklaringen juist zijn en overeenstemmen met de werkelijkheid (administratief dossier, vragenlijst; verklaring betreffende procedure). Wanneer bij het CGVS werd gevraagd hoe zijn vorige interview was verlopen, maakte verzoeker verder geen melding van eventuele problemen in de communicatie bij het invullen van de vragenlijst doch stelde hij slechts dat dit interview *“gewoon”* verlopen was. Ook wanneer hem de kans werd geboden om nog opmerkingen te formuleren over het eerste interview, maakte verzoeker hiervan geen melding en gaf hij slechts aan dat hij bij de DVZ één van de smokkelaars was vergeten te vermelden (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.2). Bijgevolg blijft de voormelde tegenstrijdigheid, die betrekking heeft op de kern van zijn relaas, onverminderd overeind.

Verder wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

“Daarenboven verklaarde u tijdens uw eerste gehoor dat u ontvoerd werd door drie tot vier personen (CGVS vragenlijst nr. 3.5). Tijdens uw gehoor op het CGVS vertelde u echter dat u niet wist door hoeveel personen u werd meegenomen, maar dat u er slechts twee had gezien op de plaats waar u werd vastgehouden (CGVS p. 16). Later verklaarde u dat u slechts twee personen had gezien op de plaats vanwaar u ontvoerd werd en dat u niet met zekerheid wist of er nog andere personen aanwezig waren (CGVS p. 20). Toen u met deze tegenstrijdige verklaringen werd geconfronteerd zei u dat u op het eerste interview had vermeld dat het om ongeveer 3-4 personen ging (CGVS p. 20). Deze uitleg volstaat niet. Uw ontvoering gaat niet om een detail in uw verhaal maar om een cruciaal feit in uw asielrelaas. Gelet op het feit dat u wel consistente verklaringen aflegde omtrent de data waarop verschillende feiten zoals hierboven reeds werd geargumenteed, en gelet op het feit dat u zich verschillende andere details wel kan herinneren, zoals vb. het feit dat de wagen van uw ontvoerders van het merk BMW was (CGVS p. 15), kan van u verwacht worden dat u hier meer consistente verklaringen over zou afleggen. Het feit dat u hier tegenstrijdige verklaringen over aflegt doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.”

Verzoeker slaagt er niet in deze motieven te weerleggen. Zelfs indien hem bij de DVZ zou zijn gevraagd om een schatting te geven van het aantal personen dat hem ontvoerde, dan nog kan gelet op zijn verklaringen bij het CGVS niet worden ingezien waarom hij bij de DVZ melding maakte van drie tot vier personen. Blijkens zijn verklaringen bij het CGVS zag hij er immers slechts twee en wist hij niet of er daarnaast nog andere personen waren. Bijgevolg kon worden verwacht dat hij ook bij de DVZ slechts melding zou hebben gemaakt van twee personen.

Voorts blijkt dat verzoeker bij het CGVS tegenstrijdige verklaringen aflegde over de poging tot ontvoering van zijn dochtertje. Aanvankelijk gaf hij aan dat de poging tot ontvoering plaatsvond voorafgaand aan en de reden vormde voor de verhuis van zijn vrouw en zijn dochtertje naar zijn schoonouders (administratief dossier, gehoorverslag CGVS, p.12). Later tijdens het gehoor verklaarde hij echter dat zijn vrouw en zijn dochtertje op het ogenblik waarop de poging tot ontvoering plaatsvond reeds bij zijn schoonouders verbleven (*ibid.*, p.19). Zo verzoeker nog enigszins zou kunnen worden gevolgd waar hij stelt dat van hem de precieze datum van de poging tot ontvoering niet kon worden verwacht, was het geenszins onredelijk om van hem te verwachten dat hij op een coherente wijze zou kunnen aangeven of deze poging tot ontvoering al dan niet plaatsvond voorafgaand aan en de reden vormde voor de verhuis van zijn vrouw en zijn dochtertje.

Het voormelde klemte nog des te meer daar verzoeker van de voormelde poging tot ontvoering bij de DVZ geen melding maakte. Nochtans zou hij hiervan reeds op de hoogte zijn geweest tijdens zijn reis naar België (*ibid.*, p.12). Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. Ondanks dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan worden aangenomen dat verzoeker een dermate essentiële en frappante gebeurtenis als een poging tot ontvoering van zijn dochtertje hierin zou hebben vermeld.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde asielaanvraag.

De documenten die verzoeker benevens het reeds hoger besproken attest neerlegde (administratief dossier, map 'documenten'), kunnen omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, geen afbreuk doen aan het voorgaande.

Verzoeker verwijst in het verzoekschrift daarnaast naar de praktijk van ontvoeringen in Bagdad. Hij betreft de informatie die hij in dit kader citeert echter niet op zijn persoon en toont geenszins *in concreto* aan dat, waar, wanneer, om welke reden of in welke omstandigheden hij zou dreigen te worden ontvoerd in zijn land en regio van herkomst. Noch uit de informatie die verzoeker in deze citeert, noch uit de overige informatie in het dossier (rechtsplegingsdossier, stukken 7, 9 en 11; administratief dossier, map 'landeninformatie'), kan bovendien worden afgeleid dat de situatie in Bagdad dermate ernstig zou zijn dat een loutere aanwezigheid in Bagdad het risico met zich zou brengen om te worden ontvoerd.

Verzoeker tracht tot slot nog te laten uitschijnen dat hij in Bagdad als sjiit zou dreigen te worden geïdoleerd of vervolgd. Waar uit zowel de door verzoeker aangebrachte en geciteerde (rechtsplegingsdossier, stuk 1) als de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stukken 7, 9 en 11) en de in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt dat IS in Bagdad gewelddaden pleegt en daarbij voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad viseert, dient echter te worden opgemerkt dat uit deze informatie niet kan worden afgeleid dat de situatie in de regio van herkomst van verzoeker dermate ernstig zou zijn dat deze voor sjiieten op zich het risico met zich zou brengen dat zij aldaar ingevolge hun loutere religieuze aanhorigheid en aanwezigheid zouden dreigen te worden geïdoleerd of vervolgd. Mede gelet op de hoger gedane vaststellingen, zijn er in hoofdzaak van verzoeker voorts geen concrete aanwijzingen dat hij louter omwille van het feit dat hij sjiit is zou dreigen te worden geïdoleerd of vervolgd in Bagdad.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.4. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande.

Hij toont niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De commissaris-generaal oordeelt op basis van de informatie in het administratief dossier (map 'landeninformatie') omtrent de veiligheidssituatie in Bagdad daarnaast dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door een aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

In dit kader kan vooreerst worden opgemerkt dat geen van de partijen betwist dat de situatie in Irak momenteel wordt gekenmerkt door een gewapend conflict. *In casu* is het voor de verdere beoordeling dan ook niet noodzakelijk te onderzoeken of dit gewapend conflict een binnenlands en/of een internationaal gewapend conflict betreft.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt echter slechts bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie waarin de mate van het willekeurige geweld in een aan de gang zijnde gewapend conflict in het land of de regio van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of de betrokken regio, aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op de in dit artikel bedoelde ernstige schade (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>, §§ 28, 32-40, 43-44; HvJ 30 januari 2014, C 285/12, *Diakité / het Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen*, § 30; EHRM, *NA v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 115; EHRM, *Sufi en Elmi v. het Verenigd Koninkrijk*, nrs. 8319/07 en 11449/07, 28 juni 2011, § 226, en EHRM, *J.H. v. het Verenigd Koninkrijk*, nr. 48839/09, 20 december 2011, § 54).

Uit zowel de door verzoeker aangebrachte en geciteerde (rechtsplegingsdossier, stuk 1) als de door verweerder neergelegde (rechtsplegingsdossier, stukken 7, 9 en 11) en de in het administratief dossier (map 'landeninformatie') opgenomen informatie blijkt in dit kader dat het geweld dat in Bagdad plaatsvindt in hoofdzaak de vorm aanneemt van terreuraanslagen enerzijds en mishandelingen, ontvoeringen en moorden anderzijds.

Het gros van de terroristische aanslagen is toe te schrijven aan IS. De acties van deze organisatie zijn hoofdzakelijk op burgers gericht. Daarbij wordt voornamelijk, doch niet uitsluitend, de sjiitische burgerbevolking in Bagdad geviséerd, en dit door het plegen van aanslagen in sjiitische wijken en op openbare plaatsen waar veel burgers samenkomen. De aard, de intensiteit en de frequentie van de acties van IS in Bagdad is echter veranderd. Er vinden nauwelijks nog gecombineerde militaire operaties met (zelfmoord)aanslagen en aanvallen door guerrillastrijders plaats. Hoewel IS de voorbije maanden enkele aanvallen uitvoerde waarbij militaire tactieken werden gehanteerd, blijkt uit de voormelde informatie dat zulke incidenten uitzonderlijk blijven. Wel pleegt IS sporadisch zware aanslagen. Zo vond er op 3 juli 2016 in de wijk Karrada een aanslag plaats met een groot aantal burgerslachtoffers. Daarnaast vinden er frequente, vaak minder zware aanslagen plaats.

Uit de informatie blijkt voorts dat Bagdad geenszins wordt belegerd door IS. De verdediging van Bagdad geniet een hoge prioriteit en er zijn geen aanwijzingen dat IS op korte termijn geheel of gedeeltelijk de controle over de stad zou kunnen verwerven. IS komt in Irak integendeel meer en meer onder druk te staan. Het actuele doel van IS in het conflict om Bagdad bestaat er dan ook eerder in om de Iraakse autoriteiten te dwingen een zo groot mogelijk deel van leger en politie in en rond de hoofdstad te binden en om op deze wijze de aanvalscapaciteit van de strijdkrachten elders in Irak te beperken. Het komt in Bagdad bijgevolg niet of nauwelijks tot open gevechten en er is geenszins sprake van regelmatige of aanhoudende gevechten tussen IS en het Iraakse leger.

Het offensief dat IS sedert 2014 voert in Irak heeft, onder meer in Bagdad, wel geleid tot de mobilisatie van de sjiitische milities. De aanwezigheid van deze milities in Bagdad heeft ervoor gezorgd dat IS minder (zware) terroristische aanslagen pleegt. Wel blijkt dat deze milities, samen met criminele bendes en met militieleden die op eigen initiatief handelen, voor een groot deel verantwoordelijk zijn voor de meer individuele vormen van geweld die er in Bagdad plaatsvinden, met name mishandelingen, ontvoeringen en moorden.

Vooral soennitische burgers zouden een groter risico lopen om hiervan slachtoffer te worden. Soennieten die afkomstig zijn uit andere regio's van Irak (IDP's) en sommigen uit de zuidelijke voorsteden van Bagdad worden daarbij meer geïsoleerd dan de andere soennieten in Bagdad. De recente betogingen, de toegenomen politieke instabiliteit en de sociale onrust hebben een negatieve impact op de veiligheidssituatie in Bagdad.

Niettegenstaande het geweld in Bagdad maandelijks honderden doden en slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Bagdad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Bagdad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om Bagdad te verlaten.

De provincie Bagdad heeft een oppervlakte van 4.555 vierkante kilometer en telt meer dan 7.000.000 inwoners, waarvan 87% in Bagdad-stad woont en 13% in een landelijke omgeving. De bevolking bestaat volgens de laatste beschikbare cijfers voor 70% uit sjiïeten en voor 29% uit soennieten. Het geweld in Bagdad is verspreid over het gehele grondgebied van de provincie en er zijn geen duidelijk veiligere of onveiligere zones binnen Bagdad. Er zijn, met uitzondering van de internationale zone, geen wijken die gevrijwaard blijven van geweld.

De impact van het geweld op het dagelijkse leven van de burgers in Bagdad is gemengd. Enerzijds worden de burgers er wel gehinderd door de aanslagen en mensenrechtenschendingen en worden verplaatsingen bemoeilijkt door de talrijke controles. Anderzijds is het openbare leven in Bagdad niet stilgevalen, blijven de infrastructuur, het verkeer, het bedrijfsleven en de publieke sector er verder functioneren en is Bagdad, ondanks de veiligheidsrisico's en de frequente problemen met de infrastructuur, een functionerende grootstad.

Bagdad is, zoals reeds hoger werd opgemerkt, geen belegerde stad. De bevoorrading met levensmiddelen en andere consumptiegoederen is verzekerd en winkels, markten, restaurants, cafés, enz. blijven geopend. Goederen worden verhandeld en zijn vrij verkrijgbaar, al is de levensduurte in de stad gestegen en hebben veel inwoners het daardoor moeilijker om financieel rond te komen. In februari 2015 werd het al meer dan tien jaar geldende nachtelijke uitgangsverbod in Bagdad opgeheven. Voor de eerste keer sinds lange tijd waren er in dit jaar tijdens de ramadan weer restaurants de hele nacht geopend. Verder is er in Bagdad gezondheidszorg voorhanden, ook al staat deze door een aantal factoren onder druk. De scholen zijn in Bagdad verder geopend, het schoolbezoek ligt er tamelijk hoog en het schoolbezoek blijft er stabiel sedert 2006. De verkeerswegen in Bagdad zijn open en de internationale luchthaven van Bagdad is operationeel. De Iraakse autoriteiten hebben, hierin bijgestaan door de sjiïtische milities, bovendien nog steeds de politieke en administratieve controle over Bagdad. Diplomatieke vertegenwoordigers van diverse landen, alsook verschillende humanitaire organisaties en agentschappen van de VN, blijven aanwezig in de hoofdstad.

Wat de bevolking in Bagdad-stad en –provincie betreft, blijkt uit de voormelde informatie dat er zich ongeveer 100.690 ontheemde gezinnen (604.804 personen) bevinden op het grondgebied van de provincie Bagdad. Het merendeel van de ontheemden verblijft bij gastgezinnen of in huurwoningen. Een minderheid verblijft in kampen, scholen, religieuze gebouwen of informele nederzettingen. Het aantal IDP's met oorsprong Bagdad die in de provincie zelf of elders hun toevlucht zochten bedraagt 65.508 personen. Bagdad vangt aldus grote vluchtelingenstromen op en de Bagdadi's zelf zijn niet massaal gevlucht. Dat Bagdadi's in de onmogelijkheid zouden verkeren om de stad te verlaten wordt daarbij door verzoeker niet aangetoond en kan, gelet op de aanwezigheid van de internationale luchthaven aldaar, niet worden aangenomen. De voormelde vaststellingen kunnen als een indicatie gezien worden dat de Irakezen en de Bagdadi's zelf van oordeel zijn dat zij in de stad Bagdad actueel geen reëel risico lopen op ernstige bedreiging. Een bijkomende indicatie (cf. document inzake vrijwillige terugkeer) hiervoor kan overigens worden gezien in het gegeven dat in de voorbije periode honderden Irakezen vrijwillig vanuit België terugkeerden met Bagdad als eindbestemming. Zo keerden er vorig jaar bijna 700 Irakezen terug naar Bagdad. In de eerste helft van 2016 keerden bijna 500 Irakezen terug naar Bagdad.

Gelet op het geheel van de voormelde elementen, dient te worden besloten dat, hoewel de veiligheidssituatie in Bagdad complex, problematisch en ernstig is en dit afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus, er in Bagdad actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurige geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend zestien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A. -M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

W. MULS